



Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)



Núm. 265
Juliol
agost
2006

*La gelera del Kilimanjaro al 2005,
coincidint amb una bona nevada.
Fotografia d'Immaculada Amat*

EXCURSIÓ DE VETERANS

1 i 2 de juliol — Excursió de Veterans a la Peña Montañesa (Aragó), fent nit a Ainsa.

SOPAR DE LLUNA PLENA

8 de juliol — Sopar de Lluna Plena al santuari de Nostra Senyora del Coll (Guilleries).

EXCURSIÓ AL MULLERES

15 i 16 juliol — Excursió al Mulleres (Pirineu aragonès) fent nit al refugi de la Renclusa. Places limitades.

ALTA MUNTANYA

14 al 16 de juliol — Excursió a la Torre de Costerillou (Pirineu aragonès).

28 al 30 de juliol — Excursió al Mont Perdut (Pirineu aragonès).

25 al 27 d'agost — Excursió al pic d'Alba (Pirineu aragonès).

SOPAR DE MOTXILLA

16 de setembre — Sopar de Motxilla al Pati del Roure de l'Ateneu a les 9 del vespre. Durant la trobada els assistents efectuaran la votació popular per a la millor fotografia del Concurs fotogràfic.

CONCURS FOTOGRÀFIC 2006

8 de setembre — Darrer dia en el que s'admeten fotografies per al Concurs fotogràfic de la SEAS 2006.

14 de setembre — Veredicte del jurat corresponent al Concurs fotogràfic. La deliberació del jurat no serà pública.

CAMINADA POPULAR

1 d'octubre — Caminada Popular de la SEAS per Collserola.

75 ANIVERSARI DE LA SEAS

L'any 2009 la nostra Secció compleix el seu 75è aniversari motiu pel qual hem constituït una comissió encarregada de començar a treballar per a l'organització dels actes commemoratius.

Aquesta comissió està oberta a tots els socis que vulguin participar-hi, per la qual cosa us preguem que els que hi estigueu interessats us poseu en contacte amb nosaltres a través del telèfon 93 371 57 73.

Cal que recollim idees i opinions de tots vosaltres per celebrar-ho tal com es mereix.

PAU VILA, «EL MESTRE», ENCARA ACTUAL

El 29 de juny passat es va complir el 125è aniversari del naixement de Pau Vila (1881-1980) a Sabadell. Aprenent i obrer tèxtil a la infantesa i l'adolescència, mestre i pedagog a la joventut, creà la famosa escola «Horaciana» (1905-1912) amb el lema «ensenyar delectant» i va trencar motlles en la pedagogia que es feia en el nostre país. Durant l'estada a l'*École des Sciences de l'Education* de Ginebra (1913) va conèixer el colombià Nieto Caballero que el portà (1915-1918) a Bogotá com a director de l'escola de mestres d'aquella república del con sud.

La publicació de la «*Geografia física y astronómica*», com a eina educativa i la mort del geògraf Palau Vera van fer que el pedagog Alexandre Galí li digués: «vós hauríeu de dedicar-vos a la geografia del nostre país».

El 1919 és professor de geografia humana en els estudis Normals de la Mancomunitat i tres anys més tard és subvencionat per l'ens autonòmic a l'*Institut de Géographie Alpine de Grenoble*, fundat per Raoul Blanchard. Al seu llibre «*La Cerdanya*», sobresurt per primera vegada la seva concepció de la geografia feta «amb els peus». Els seus escrits «*Visions geogràfiques de Catalunya*» (1929-1938),

són encara d'una gran actualitat. Els seus treballs sobre la creació de les comarques (1929) foren el preludi de la seva gran obra «*Divisió Territorial*» (1938), que definí les nostres comarques durant la postguerra. Entre 1929 i 1935 va escriure «*Resum de la Geografia de Catalunya*» (9 volums), i del 1932 al 1936 fou president del Centre Excursionista de Catalunya.

Pau Vila s'exilià primer a Colòmbia i després a Veneçuela, col·laborant en el primer país en la publicació de la «*Nueva Geografia de Colombia*» i en el segon com a professor de secundària. Va retornar al nostre país al 1961, als 80 anys i encara col·laborà amb el professor Lluís Casassas (1973).

En els seus últims pensaments ens deia: «ser geògraf és aquella persona que fa una síntesi de molts coneixements i els arrela a una terra. Fer geografia és caminar molt, però ara ja no puc fer-ho gaire». Per ell, l'home era el centre de la geografia.

A la SEAS sempre hem intentat seguir el seu llegat. Potser hem perdut aquella frescor de les primeres excursions amb autocar (1975) en què, com el «mestre», preguntàvem als pagesos sobre els cultius, les tradicions i els costums, però en els cicles de xerrades i excursions continuem tenint aquelles ànsies de conèixer el nostre país.

LES NEUS DEL KILIMANJARO

Immaculada Amat i Amigó

Era al mes de desembre de l'any passat quan, sopant amb els nostres amics Jose i Lola, molt bons esportistes però acabats d'arribar al món de la muntanya, va sorgir la idea d'anar al Kilimanjaro al mes d'octubre següent. En un primer moment, ens ho vam prendre a broma: a la nostra edat? 55, gairebé 56 anys? El cert, però, és que en arribar l'estiu vam començar a parlar-ne seriosament i una vegada decidit, vam començar a preparar-nos.

Si bé és veritat que en Francesc i jo mai no hem deixat de fer muntanya, aquest estiu hi havia un al·licient afegit: preparar-nos per anar al «Kili». Així doncs, vam fer un munt d'excursions pels Pirineus i un tresc pels Alps (la volta a la vall d'Anniviers), que recomanem als que van amb nens o tenen ja una edat.

Sense adonar-nos-en ja érem dalt l'avió cap a Arusha (Tanzània); hi anàvem el Jose i la Lola, en Francesc i jo, i un acompanyant de luxe: el nostre amic Jordi Corominas (el de la Màgic Line al K2). Com que s'hi arriba de nit i estàs preocupat tan sols per si han arribat totes les motxilles, per si et vénen a recollir etc., gairebé no t'adones fins a l'endemà al matí

que has arribat a l'Àfrica, l'Àfrica de la llum, dels colors, dels nens, de la pols i sobretot de la pobresa. En sortir de l'hotel que es troba a Moshi, a uns 70 km d'Arusha, el primer que vam veure al fons és el Kilimanjaro, com un gran flam que s'aixecava enmig del pla, acabat amb un mantell de neu en la seva part superior: tot un espectacle. La segona cosa que ens va sorprendre és que tot estava molt organitzat, grups que van de safari, grups que marxen cap al Kilimanjaro i nosaltres, que ens dirigíem cap al Meru. En Jordi, des del primer moment, ens havia recomanat pujar primer al Meru, per aclimatar-nos i així fer més fàcil la pujada al Kilimanjaro. Així doncs, cap al Meru falta gent. Aquest cim es troba al parc d'Arusha, el punt on havíem aterrat el dia anterior.

Durant el trajecte vam descobrir l'espectacle continuat de les carreteres d'Àfrica, sempre gent caminant amunt i avall, gent transportant grans bidons d'aigua, assentaments comercials a tots els encreuaments, cabanes i més cabanes... En arribar al parc vam complir amb els formalismes que ens van acompanyar a l'entrada de cada parc, de cada refugi: omplir el gran llibre de registre. En tots s'ha de posar les teves dades: edat, adreça, professió, guia, companyia de tresc, dies previstos a la muntanya... Un



Panoràmica del Kilimanjaro. Fotografia d'Immaculada Amat.

munt de dades que suposo que no servien per a res, però es veu que els encanten els papers, les còpies en paper carbó, els comprovants, etc.

Per a les cinc persones que anàvem ens corresponien deu portadors, incloent el cuiner, el guia i els ajudants de guies, més un guarda del parc proveït d'un fusell, a qui nosaltres anomenàvem «el pistolero». Aquesta figura és obligatòria en el Meru, ja que durant els dos primers dies de caminar es transita per una zona amb una vegetació exuberant en la qual hi ha molts animals: vam veure búfals, mones, girafes, elefants... En arribar al segon refugi el paisatge va canviar

de sobte, va desaparèixer la vegetació i tot era terra i pols. Vam pujar al Petit Meru, des d'on es veu una vista espectacular als 360 graus, i alguns de nosaltres vam començar a notar els primers símptomes de mal d'alçada, un persistent mal de cap que amb aspirines desapareix.

Al tercer dia ens vam llevar abans, a les 3 del matí. Feia molt de fred, vam esmorzar i vam començar la llarga pujada al pic Meru de 4.562 metres. Durant més de dues hores encara va ser de nit i anàvem amb les llanternes –el cert és que l'única cosa que vèiem eren els peus del que anava davant–. Cap a les 6 tocadetes del matí, vam arribar a dalt d'una

carena i va aparèixer impressionant al fons el Kilimanjaro, envoltat d'una resplendor taronja i vermella; des d'allà vam contemplar la millor sortida de sol que havíem vist mai i vam fer les millors fotografies de tot el viatge. Fins al cim ens quedava encara una pujada de quasi quatre hores més, tots sols (el Meru és poc visitat), per una carena inacabable, pujant i baixant entre terra i pedres. Al final vam assolir el cim del «Pic Socialisme» (que és el que posa al rètol). La baixada es va fer molt llarga, i vam anar permanentment envoltats per un núvol de pols fina, de la qual cosa al matí no ens en vam adonar, ja que el terra era glaçat. L'endemà vam baixar dos mil metres més fins arribar a l'entrada del parc on havíem començat a caminar. De nou a l'hotel, vam rentar-nos, sopar, dormir i l'endemà vam sortir cap al Kilimanjaro.

L'arribada a l'entrada del parc del Kilimanjaro és completament diferent a la del Meru; aquí hi ha un munt de gent, grups i més grups, amb els seus portadors, guies, etc. Vam veure grups molt nombrosos formats per persones que no tenien pas pinta de muntanyencs, això sí tots amb bon material i amb ganes de pujar. Nosaltres vam sortir de seguida que vam fer els tràmits administratius, i vam aconseguir pujar sols fins al primer refugi. Aquí, com en els dos primers dies del Meru, el camí transcorre per un

paisatge amb una vegetació esplèndida. En aquesta primera etapa ens van acompanyar una gran varietat d'ocells i algunes mones.

Al segon dia la primera part també era entre bosc, però després la vegetació es va anar convertint en un seguit d'arbustos, plantes baixes i uns conjunts d'una espècie d'arbres de la zona que es diuen *senecis*, que són preciosos. Malgrat que cada dia es puja uns mil metres de desnivell, com que el trajecte és llarg, el cert és que no ens vam cansar gaire; vam anar fent, aturant-nos cada dues hores per descansar i, això sí, no ens vam sentir mai sols, ja que el camí és un no acabar de baixar persones. El nostre guia-cap, en Frank, ens insistia que no preguntéssim a ningú dels que ens creuàvem com estaven, ni si havien fet el cim... A les 3 ja érem al refugi, hi havia molta gent, i només marxar una mica el sol, el fred es va intensificar: ens vam haver de posar fins i tot els anoracs de plomes. En el refugi-menjador vam tenir un petit incident amb els portadors dels grans grups que no deixaven que els nostres portadors prepararessin la taula per sopar. Tot plegat es va acabar quan en Francesc, la Lola i en Jordi van assaltar i ocupar una part de la taula, gest que va merèixer la felicitació dels portadors per ser tan valents! Allí al refugi vam trobar una parella de catalans; ell ens va dir que havia fet cim i que havia tingut la desagradable experiència de veure-



Al cim del Meru.

hi morir un japonès d'un atac de cor. La notícia no ens va animar gaire, si volem que us sigui sincera...

El tercer dia de pujada, també amb mil metres de desnivell, va transcórrer pel desert alpi. Durant hores vam caminar per una zona on no hi havia gens de vegetació, només pedres i terra d'un color entre caldera i vermell molt bonic, acompanyats sempre a la nostra dreta pel massís del Mawenzi, i veient sempre al davant el Kilimanjaro. A mesura que ens acostàvem al refugi vèiem el lloc per on pujaríem l'endemà al cim; de lluny, em semblava impossible de

pujar, és una vertical inacabable. A més, el temps, que fins a aquest moment havia estat molt bo, va començar a embolicar-se: anaven arribant núvols i més núvols i el fred cada vegada era més viu. En arribar al refugi, el Kili, que es trobava just sobre nostre, estava absolutament tapat.

Ens van dir que descanséssim, perquè ens havíem de llevar a les 11 de la nit, ja que la pujada al cim s'iniciava a les 12. Com que feia molt de fred, ens vam passar la tarda dins del sac, això sí, després que en Jordi –a qui anomenàvem «el minimalista»– ens inspeccionés les motxilles per treure tot allò que no era estrictament necessari: total, que no ens va deixar gairebé res... Després de sopar, abans de les 6 de la tarda, quan es van apagar els llums, se sentia una calma a fora, un silenci... el silenci de quan està nevant. Vam mirar per la finestra i, efectivament, nevava. Tota la gent amb qui compartíem habitació descansava, però crec que ningú dormia; tothom estava neguitós per l'endemà.

A les 11 ens vam llevar: feia molt de fred i ens vam posar tota la roba que teníem. Quan vam sortir a fora, l'espectacle era meravellós: tot estava nevat, hi havia una gran calma. Els grups van començar a preparar-se per sortir. Entre muntanyencs, guies i portadors potser érem unes cent persones que vam sortir, era com una

gran fila de cuques de llum que s'enfilaven per la muntanya: era màgic! Les dues primeres hores de pujada, sempre amunt per una traça que obrien en la neu els que anaven davant, fent essés, les vam fer en silenci, *i pole, pole ...* Transcorregudes aquestes dues primeres hores, ja vam començar a veure algunes persones que s'aturaven, alguns grups que deixaven passar els altres, ja es notava que tots plegats anàvem cansats. Al cap de quatre hores de pujada vam reposar en una espècie de balma. El fred era impressionant, teníem els dits de les mans glaçats, tot i anar molt ben equipats. Sobretot al Francesc li feien molt mal les mans, ja no ens podíem posar més roba al damunt, dúiem dues samarretes tèrmiques, un polar, un anorac de plomes i a sobre de tot, un *goretex*; i a les cames, tres capes... Vam voler menjar-nos una barreta energètica però estaven glaçades, i vam continuar pujant.

Ara el camí es complicava, pujant entre blocs de pedra relliscosos per la neu. Tots bufàvem, ja érem gairebé a 5.500 metres i la respiració es feia més difícil. Els guies dels diferents grups començaven a cantar, suposem que per animar el personal. El Jordi, que no es cansa mai, anava endavant i endarrere, mirant com ens trobàvem, i dient-nos una i mil vegades que caminéssim tan a poc a poc com volguéssim, però que no ens aturéssim. I així, malgrat semblar tota

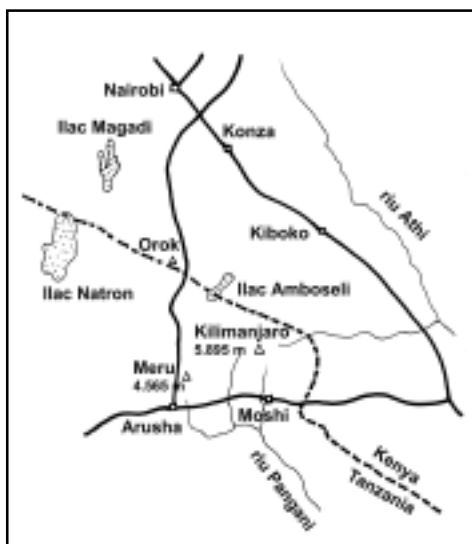
l'estona que no podíem fer un pas més, vam arribar al Gilman's, a 5.685 metres. Ens trobàvem dalt del cràter, eren les 6 del matí i ja clarejava, allí ens vam abraçar tots, vam beure una mica, vam mirar la temperatura –més de 20 graus sota zero– i vam continuar. Com que ja hi havia llum, vèiem la immensitat del cràter, tot nevat, impressionant, i les glaceres, tan diferents de totes les que havíem vist fins aleshores: són com glaçons immensos, els uns sobre els altres. El veritable cim encara era a gairebé dues hores, calia anar donant la volta al cràter: no era difícil, havíem d'anar pujant i baixant, però ens costava respirar. Estàvem cansats i ens semblava impossible arribar. Tot i així, seguint el que no parava de repetir-nos el Jordi, seguíem caminant. Al cap d'una estona, vam veure que el Francesc i jo amb el guia ens anàvem distanciant dels altres. Havia sortit el sol; no escalfava, però ens va animar. Quan ja havia passat gairebé una hora ens va venir a trobar el Jordi i ens va dir que la Lola s'havia trobat molt malament i que començaven a baixar amb el Jose i un altre. Ens va saber greu, però cal ser prudents sempre. Nosaltres vam continuar molt poc a poc fins a fer cim (5.895 m). Ens semblava impossible haver-hi arribat. Estàvem emocionats, ens vam fer les fotos de rigor, vam descansar una mica –no gaire estona, ja que el fred era insuportable si estaves aturat– i vam



D'esquerra a dreta: Jordi Corominas, Immaculada Amat i Francesc Homedes al cim del Kilimanjaro. Foto feta per Frank.

començar a baixar.

La baixada es feia dura, sobretot pels genolls. Vam baixar per una canal molt ràpida, però molt dreta, i vam acabar amb les cames destrossades, però contents, i més encara quan al cap d'unes hores la Lola va començar a recuperar-se. Tots havíem aconseguit l'objectiu, i en tornar a la porta d'entrada del parc ens van donar un certificat: l'únic que tenim per haver pujat un pic. Al Jordi li vam fer molta broma, ja que amb tants 8.000 de currículum que té, resulta que només pot demostrar amb certificat que ha pujat al Kili.



MATINAL A VALLHONESTA (SERRA DE L'OBAC)

Montserrat Peiró

El passat 19 de febrer em vaig poder escapar a una altra de les matinals de la SEAS. Des de l'any passat que hi trec els «peus» de tant en tant i val la pena. D'entrada solament cal dur l'avituellament bàsic de muntanya, ganes de caminar i puntualitat ja que a l'hora convinguda es reparteixen els caminants, aplegats a la placeta, dins dels autos disponibles en un obrir i tancar d'ulls. *En Rius va per feina.*

Per aquesta excursió calia aprofitar l'ocasió per tal de «quedar» amb les amistats així que ens hi engrescàrem, unes quantes, amb l'objectiu d'omplir un cotxe amb dones. Algú altre es veu que també s'ho devia fer anar bé ja que pel cap baix ens reunírem, com aquell que no fa res, una trentena de persones. *En Rius no s'immuta.*

Des de l'Ajuntament del Pont de Vilomara, on hi deixàrem els cotxes, vam iniciar la caminada amb una certa rebel·lió a bord, oi Ramona?. El fet és que, tal i com havien predit els del temps, havia començat a caure una pluja de fina a persistent. Mentre es discutia si continuar o aixoplugar-se dins la cafeteria de torn i matar el temporal esmorzant, el mal temps



Sant Pere de Vallhonesta. Foto de Montserrat Peiró.

s'esvaí. *En Rius empeny a caminar.*

Així és que finalment vam enfilar, a corrua feta, més que menys mullats, cap a Vallhonesta. Calia obrir-se pas pel caminó que la natura, després de les darreres nevades, ens presentava amb un desmai arbustiu constant. El pensament de deixar en Pasqual amb la mà alçada, apuntalant-t'ho tot, encara em balla pel cap. *Però en Rius ens fa passar a la pista forestal.*

L'hostal de Sant Jaume (documentat des de 1448) se'ns apareixeria d'una revolada a una altra, dins d'un estret replà damunt dels vessants de les muntanyes. Ens hi atanssem pel portal de Manresa. Pels que ens agrada la natura, sovint, caminant per la muntanya badem en coses que et fan pensar. Una vedruna de pedra et transporta lluny d'aquest paisatge ara per ara emboscats i solitars. Encara no fa cent anys que



Mas del Ginebral. Foto de Montserrat Sala

aquestes terres eren riques en vinyes i conreus. Hom imagina el tràfec de jornalers i d'animals amunt i avall treballant la terra ja que entre pagesos, pastors, llenyataires, carboners, aprovisionadors dels pous de glaç, caçadors ... diguem-ne per una banda, els fixos; i per una altra, els viatjants del ram del comerç i el correu, amb el pertinent relleu de muls i cavalls, fidels clients d'aquests hostals estratègicament situats. De ben cert que el crit de «via fora lladres!» no ressonaria pas en va.

Una vegada som a Sant Jaume veiem com les grans voltes de les

cavallerisses encara aguanten tot el pes de la runa de la ja ensulsiada segona planta. De les pedres s'endevina la vida esforçada de no fa gaire anys enrere. La muntanya sempre ha estat refugi de l'home quan a la plana hi ha hagut problemes per invasions, lluites o guerres. Tot això ens explica l'enclavament dels grans masos que hi veiem a l'altra banda.

Per fi esmorzem escampats pel portal de Barcelona, recolzats en l'abandonada gran bassa, davant de la capella de Sant Jaume (tancada i per això ben conservada) i bevem



Sant Jaume de Vallhonestà. Foto de Jordi Gironès.

l'aigua renovada de la font cisterna. Uns i altres ja ens hem preguntat el perquè dels ciclistes amb dret a GPS i del pas de caçadors tardans. *En Rius diu que anem cap al Coll de Daví.*

Amb renovades forces enfilem un petit tram que ens hauria dut al camí ral que unia Barcelona i Manresa a través de la Serra de l'Obac, senyoriu dels que vivien a costa de l'esforç dels altres, els bandolers, i entre ells l'autòcton: en Capablanca. *En Rius, dubta, ens fa mossegar la cua, i finalment es reorienta (sense GPS!).*

Així és que canviem de carena just a la porta d'entrada del parc natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac, per tal d'anar cap a l'ermita romànica de Sant Pere de Vallhonestà!. Travessem pel mig una cantera de la coneguda pedra de Sant Vicenç de la qual tenim un bon exemple aplicat a l'exterior a la plaça del monestir de Ripoll i, més a prop, en un edifici d'oficines d'Esplugues. Ens trobem molt a prop de Sant Vicenç, dins el petit i escampat nucli

rural de Vallhonestà, on destaca aquesta ermita romànica del s. XI, que presenta un esvelt campanar d'espadanya de dos pisos amb quatre espais per a les campanes. De fet amb la Fina no podem més que preguntar-nos què hi fa un campanar com aquest en una ermita com aquesta, però la Carme descobreix entre les tombes en terra, identificables amb la típica estela de roca calcària de l'indret, una d'un albat. El temps s'atura per un moment en aquest redós amanit de llorer i farigola que convida al repòs. *A en Rius se li escampa el ramat.*

Un vilatà, membre del centre excursionista de Sant Vicenç que col·labora en el manteniment de l'ermita ja que «de ser per l'administració ja no hi seria», ens fa cinc cèntims de la Festa del Panellet del primer de maig i desfà uns quants embolics meus propis al respecte, entre ells, què hi pinten els panells pel mes de maig?

Sortint de l'ermita davallem per la pista, tot fen petar la xerrada, a pas tranquil per tal d'anar a cercar una altra vegada els cotxes i retornar cap a casa on amb una mica de sort ens tindran llest el dinar i podrem fer una bona becaïna... al sofà!. *En Rius hi arriba el primer..., és clar!*

XXXII MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS
“Fulgenci Baños”
14 de maig de 2006 de Castellcir a Centelles

Lloc	EQUIP	PUNTS
1	Felip Linares - Roser Iglesias	10,5
2	Joan Gironès - Núria Gironès	11,0
3	Albert Parera - Martí Orriols	11,5
4	Esteve Llitrà - Joaquim Orriols	12,5
5	Aina Llitrà - Júlia Ventosa	12,5
6	Genís Campreciós - Albert Carbonell	12,5
7	Francesc Riera - Marc Fernández - Carles Orriols	12,5
8	Elena Serrat - Pep Ventosa	12,5
9	Ricard García - Francesc Riera	12,5
10	Ferran de la Fuente - Maria Lluïsa Sanz	13,0
11	Josep Requena - Pere Bosch	13,5
12	Isaias Bravo - Marta Mascarell	13,5
13	Esteve Ramírez - Sergi Pont	13,5
14	Pep Gil - Francesc Castillo	13,5
15	Marta Masats - Miquel Sala	14,0
16	Laia Obiols - Gemma Celma	14,0
17	Alexis González - Adrià Orriols	14,0
18	Montserrat Vilanova - Albert Casanova	14,5
19	Anna Simó - Dolors Cardona	14,5
20	Salvador Pont - Roser Sánchez	15,0
21	Toño González - Ioia Oller - Jan González	15,0
22	Marina Sabaté - Laia López	15,5
23	Toni Simó - Teresa Faneca	15,5
24	Marta Beranuy - Anna Serrallonga	15,5
25	Conxita Cañas - Agustí Revilla	15,5
26	Bernat Macià - Núria Palomar	16,0
27	Laura Pont - Alba Bravo	16,0
28	Neus Malaret - Pol Comella	16,5
29	Pere Pascual - Montse Sala - Toni Malaret	16,5
30	Maria Cortès - Anna Collell	16,5
31	Marc Riera - Albert Riera	17,5
32	Francesc Miquel - Núria Alarcón	18,0
33	Xavier Fuertes - Miquel Martínez - Meritxell Ros	18,0

34	Anna Isabel Ros - Glòria Castellví	18,0
35	Marc Solà - Ruth González	19,0
36	Joan Gómez - Sergio Agorreta	19,0
37	Stella Becchi - Mónica Muñoz	19,5
38	Josep Alcázar - Júlia Miró	20,0
39	Albert Parera - Obdúlia Mena	20,0
40	Anna Castillo - Alicia	20,0
41	Maria Cònsul - Josep Maria Ballart	20,5
42	Lídia Camps . Gaspar Orriols	20,5
43	Jaume Franco - Marga Riera	21,0
44	Agustí i Pau González - Albert i Júlia Aguilar	22,5
45	Daniel Ramírez - Àngels Bofill	24,5
46	Lluís Alonso - Mari Guillén	26,0



Primer quip infantil classificat. D'esq a dreta: Joaquim Orriols, Jan González i Esteve Llitrà.

L'edició d'enguany de la Marxa de Regularitat ha recorregut entre les comarques del Vallès Oriental i Osona, amb un itinerari iniciat al poble de Castellsir passant pel castell de Castellsir i fent cap finalment al castell de Centelles, sota del qual hi havia el darrer control i el lloc on es va dinar.

Volem destacar dos aspectes que comparant-los en altres edicions. L'un és el fet d'haver batut el rècord

de participació en una Marxa amb 98 participants agrupats en 46 equips. per fer-ho possible va ser necessària la col·laboració de 18 controls i la tasca de 8 membres de l'organització, no solament durant el dia de la Marxa sinó durant gairebé cinc mesos de preparació.

L'altre fet que volem destacar és la nombrosa participació de juvenils i infants que ha superat la d'altres edicions. Això ens anima enfront noves edicions de la Marxa.



Albert Parera i Martí Orriols, tercers classificats.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de maig de 2006

Reunió del 3 d'abril de 2006

—Ferran de la Fuente informa als assistents sobre l'itinerari de la propera Caminada Popular.

—S'informa sobre la subvenció de 250 euros atorgada per la FEEC i relacionada amb l'actual cicle de conferències i excursions sobre «Els nostres rius».

—S'ha rebut des de l'Ajuntament la notificació que tindran present la nostra sol·licitud de donar el nom de «Fulgenci Baños» a un espai públic tan bon punt hi hagi l'ocasió.

—Durant la reunió es recorda que el 22 de maig tindrà lloc la primera reunió de la comissió encarregada d'anar muntant els actes del 75 aniversari de la SEAS que tindrà lloc el 2009. La comissió arrenca amb onze companys, però restarà sempre oberta a noves incorporacions.

—Revisant l'inici de la temporada vinent, es fixa el Sopar de Motxilla per al 16 de setembre, el termini per presentar les fotos pel Concurs Fotogràfic serà el 8 de setembre i el jurat del Concurs decidirà les guanyadores el 14 de setembre.

—Es destaca la importància de la donació feta a la SEAS de les guies de César August Torras per part del company Marcel·lí Camats.

—Els companys de junta que van anar a l'excursió del cicle del mes d'abril, comenten detalladament els lamentables fets que va ocasionar una persona que es va apuntar per telèfon a l'excursió, la identitat del qual desconeixiem. El cas és que aquesta persona es va enfrontar amb el responsable del bar d'Alcover, on vam esmorzar, arribant a fer alguna petita destrossa i ocasionant que li mostréssim el nostre rebuig i impedit que continués l'excursió amb nosaltres. El tema sortosament no va anar més enllà, quedant com una anècdota entre divertida i lamentable.

—Es fa un resum de la darrera acta del Consorci de Collserola, destacant la gran quantitat de temes que es tracten i que tenen força transcendència pel nostre entorn muntanyenc tot i generar debats enfrontats.

—Es fixa la conferència sobre bolets per al dia 27 d'octubre la qual s'acompanyarà per una sortida complementària el 29 d'octubre. El company Joaquim Pahissa serà l'encarregat de fer-nos la conferència i de fer la sortida pràctica a Collserola.

—Enguany rebrem 66,15 euros de la FEEC en concepte de les llicències tramitades el 2005 per la SEAS.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XL, núm. 265

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: La gelera del Kilimanjaro al 2005, coincidint amb una bona nevada. Fotografia d'Immaculada Amat

Calendari	562
Editorial: Pau Vila, «el mestre», encara actual	563
Les neus del Kilimanjaro, per Immaculada Amat	564
Matinal a Vallhonesta, per Montserrat Peiró	570
Resultats de la XXXII Marxa de Regularitat de 2006	573
Informació de la SEAS	575

Amb la col·laboració de:



Ajuntament de
Sant Just Desvern



CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64



DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52



FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03



FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59



LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 265 – Juliol-agost 2006